

აბორტის კრიმინალიზაცია

მიხეილ მაშიაშვილი,
სამართლის დოქტორი, სრული პროფესორი.
გურამ სუხაშვილი,
სოხუმის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სტუდენტი

XX

გვინდა შევეხოთ ისეთ პრობლემატურ საკითხს, როგორიც არის აბორტი. აღნიშნული თემა მეტად აქტუალური და პრობლემატურია ჩვენს საზოგადოებაში, მით უმეტეს იმ ქვეყნის საზოგადოებაში, რომელიც დემოგრაფიული პრობლემის წინაშე დგას. როდესაც ვსაუბრობთ აბორტზე, ლოგიკურია, რომ გავცე პასუხი ისეთ კითხვებს: როდის იწყება სიცოცხლე, რა არგუმენტებია აბორტის სასარგებლოდ თუ საწინააღმდეგოდ.

პარიზის უნივერსიტეტის პროფესორი, უჯრედის გენეტიკის წამყვანი სპეციალისტი ჟერონ ლუჟენი აღნიშნავს, რომ: „ადამიანი არის ის, ვინც ეკუთვნის ჩვენ მოდგმას, მნიშვნელობა არ აქვს კილოგრამების დიფერენციაციების რაოდენობას, რომ ადამიანის ემბრიონს აქვს ადამიანის პიროვნებისთვის დამახასიათებელი ყველა ღირსება“, მისივე აზრით, „მიზეზი იმისა, რომ გენეტიკისა და ემბრიოლოგიის უკანასკნელი პერიოდის მიღწევები და მეცნიერული დასკვნები ვერ არწმუნებენ ჩვენ თანამედროვეებს იმაში, რომ ადამიანი არის ადამიანი მისი ჩასახვის პირველი წუთებიდან.“

ამ არსებობს სხვა მოსაზრება, რომლის მიხედვითაც, თითქოს ნაყოფი წარმოადგენს დედის სხეულის ნაწილს, თუმცა მინდა ავღნიშნო რომ იგი მცდარია და არ შეესაბამება სინამდვილეს, აღნიშნულთან დაკავშირებით, ბიოლოგიის მეცნ. დოქტ. მოსკოვის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ბიოლოგიის ფაკულტეტის პროფ. დ. პოპოვი აღნიშნავს: „მოსაზრება დედისა და ნაყოფის ერთიანობის შესახებ მცდარია მრავალი მიზეზის გამო“ და იგი გამოყოფს ამ მიზეზთაგან მთავარს: „უპირველეს ყოვლისა, ემბრიონი გენეტიკურად განსხვავდება დედისაგან, მეორე: პლაცენტა არ ეზრდება საშვილოსნოს კედელს, არსებობს გარკვეული პლანცენტრალური ბარიერი, რომელიც იცავს ნაყოფს დედის მუცელში არსებული მრავალი დაავადებისგან, ამის წინაპირობას ქმნის სწორედ ის პლაცენტარული ბარიერი, რომელიც დედის სისხლს არ აძლევს ემბრიონთან შეღწევის საშუალებას, დედის ორგანიზმში მხოლოდ გარკვეულად ეხმარება ემბრიონს განვითარებაში, გამოყოფს ნახშირმჟავას, აწვდის ჰაერს და სხვა

აუცილებელ კომპონენტებს, რომლებისგანაც ზდება ცილების წარმოქმნა, ხოლო ამ გზით წარმოქმნილი ცილები გადანაწილდება უჯრედებში, ემბრიონი ახდენს სრულ დამოუკიდებელ განვითარებას, განუმეორებელი გენეტიკური პროგრამის შესაბამისად.

პროფ. დ. პოპოვი პირდაპირ აცხადებს, რომ: „ორსულობის ხელოვნურად შეწყვეტა სხვა არაფერია თუ არა მკვლელობა“ მისი თქმით: „აბორტი მკვლელობაა, თუმცა ამ სფეროში შესაბამისი კვალიფიკაციის არ მქონეთ შესაძლოა მიაჩნდეთ, რომ ეს პატარა არსება ჯერ კიდევ არ ცოცხლობს, არ ფიქრობს, ჯერ კიდევ მას არ გააჩნია ის თვისებები, რაც გამოუვლინდება მთელი შემდგომი განვითარების მანძილზე, მაგრამ რა შეიძლება შეიცვალოს შემდეგ? მხოლოდ ძალიან ცოტა რამ, მისი სიმაღლე, წონა, კანის ფერი, თმის ფერი და სხვა უმნიშვნელო დეტალები, ხოლო ყველაზე მთავარი, მისი გენეტიკური არსი უცვლელი რჩება.

ყველა ზემოთ მოყვანილი ფაქტი ცალსახად მოწმობს, რომ აბორტი არის ადამიანის სიცოცხლის ხელყოფა, რადგან ადამიანის სიცოცხლე იწყება მისი ჩასახვის მომენტიდან და მთავრდება მისი გარდაცვალებით, შესაბამისად მთელი ეს პერიოდი ადამიანის არსებობისა სამართლებრივად დაცული უნდა იყოს.

აბორტის კრიმინალიზაციის სამართლებრივი საფუძვლები

დღევანდელი მსოფლიო ცდილობს სამართლებრივი კანონმდებლობის ჰუმანიზაციას, თითქმის ყველა სახელმწიფოს კანონმდებლობა მიმართულია მიზნისკენ, მიზნისკენ, რომელიც არის ადამიანი და მისი სიცოცხლე, საერთაშორისო კანონმდებლობა ცდილობს, რაც შეიძლება მეტად დაცული იყოს ადამიანის სიცოცხლისა და ღირსების უფლება.

მთელი რიგი საერთაშორისო ნორმები პირდაპირ იცავენ ადამიანის სიცოცხლის უფლებას, ზემოთ მოყვანილი სამედიცინო დებულებებიდან გამომდინარე, ადამიანი წარმოადგენს სრულფასოვან პიროვნებას მისი ჩასახვის მომენტიდან და შესაბამისად იგი არის სამართლებრივი დაცვის სუბიექტი. ბავშვის უფლებათა კონვენციის პრეამბულის მე-9 აბზაცის მიხედვით: „ბავშვი მისი ფიზიკური და გონებრივი

სიმწიფის გამო საჭიროებს სპეციალურ დაცვას და ზრუნვას, მათ შორის სამართლებრივ დაცვას, როგორც დაბადებამდე ისე დაბადების შემდეგ“.

ამ კონვენციის პირველი მუხლის მიხედვით: „წინამდებარე კონვენციის მიზნებისათვის ბავშვად ითვლება 18 წლამდე ასაკის ყოველი ადამიანი, თუკი რომელიმე ქვეყნის კანონმდებლობის მიხედვით ბავშვი უფრო ადრე არ აღწევს სრულწლოვანებას.“ ბავშვის უფლებათა კონვენციის ერთ-ერთი კომენტატორი შერონ დიტრიქი ამ მუხლის კომენტარებისას აღნიშნავს: „ბავშვი ნიშნავს ადამიანს, ჩასახვის მომენტიდან 18 წლის, აქედან გამომდინარე ყველა იმ სამართლებრივი ნორმის მოქმედება, რომელიც იცავს ადამიანის სიცოცხლეს უნდა გავრცელდეს ბავშვზე მისი ჩასახვის მომენტიდან.“

ჩასახვის მომენტიდან ბავშვის სიცოცხლის უფლების დაცვაზე უნდა გავრცელდეს ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციის მე-3 მუხლი: „ყოველ ადამიანს აქვს სიცოცხლის, თავისუფლების და პირადი ხელშეუხებლობის უფლება“. საერთაშორისო პაქტი სამოქალაქო და პოლიტიკური უფლებების შესახებ მე-6 მუხლი: „სიცოცხლის უფლება ადამიანის განუყოფელი უფლებაა, ამ უფლებას იცავს კანონი, არავის არ შეიძლება თვითნებურად წაერთვას სიცოცხლე“. ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მეორე მუხლის პირველი ნაწილის პირველი წინადადება: „ყოველი ადამიანის სიცოცხლის უფლება კანონით არის დაცული, არავის სიცოცხლე არ შეიძლება განზრახ იყოს ხელყოფილი“.

დღევანდელი ჰუმანიზაციის პირობებში, ვფიქრობთ, მეტად არაჰუმანური და მიუღებელია აბორტის ლეგალიზაცია მის ნებისმიერ ეტაპზე.

საქართველოს კონსტიტუციის 15 მუხლის პირველი პუნქტის მიხედვით: „სიცოცხლე ადამიანის ხელშეუვალი უფლებაა და იცავს კანონი“ კონსტიტუციური უფლება სიცოცხლის დაცვის შესახებ მიეკუთვნება უზენაეს სამართლებრივ ღირებულებას, სახელმწიფო ვალდებულია დაიცვას ადამიანის სიცოცხლე, განურჩევლად ადამიანის მდგომარეობისა.

გვინდა ზაზი გაუუსვა კონსტიტუციის აღნიშნულ მუხლს, რომელიც იცავს ადამიანის სიცოცხლეს, აქ საუბარია სიცოცხლეზე, რომელსაც ფლობს ადამიანი, განურჩევლად მისი ფიზიკური თუ ფსიქიკური მდგომარეობისა, აქედან გამომდინარე, კონსტიტუციის 15 მუხლის მოქმედება უნდა გავრცელდეს ჯერ კიდევ დაუბადებელ ბავშვზე, რომელიც ფლობს ყველა იმ სპეციფიკურ ნიშანს, რომელიც აქვს უკვე დაბადებულ ადამიანს.

სიცოცხლის უფლების სუბიექტია ყველა ადამიანი, ამასთან ქალის ორგანიზმში კვერცხუჯრედის განაყოფიერებისთანავე წარმოშობილი ნაყოფი, რომელსაც აქვს არამარტო ღირსება, არამედ სიცოცხლის უფლება, რადგან სწორედ ამ მომენტიდანვე იწყება თანამიმდევრული ბიოლოგიური პროცესი, რომლის განმავლობაში უკვე, საკუთარი კონკრეტული ინდივიდუალობის მქონე სიცოცხლე თანდათანობით იძენს ადამიანის სახეს.

სამედიცინო მეცნიერების გამოძახილი, რომ ნაყოფი 12 კვირამდეც ფლობს ყველა იმ ნიშანს, რაც დამახასიათებელია უკვე ჩამოყალიბებული ადამიანისთვის, ამის გვერდით სრულიად გაუგებარია „ჯანმრთელობის დაცვის შესახებ“ კანონის 140 მუხლის მეორე ნაწილის პირველი წინადადება „12 კვირაზე მეტი ხანგრძლივობის ორსულობის შემთხვევაში, აბორტი ნებადართულია მხოლოდ სამედიცინო და სოციალური ჩვენებების მიხედვით“. ამ მუხლში მოცემული ცნებები „სამედიცინო“ და „სოციალური“ ჩვენებები გულისხმობს ისეთ ფაქტორებს, რომელთა არსებობის შემთხვევაში კანონმდებლობით დაშვებულია ორსულობის ხელოვნურად შეწყვეტა.

სამედიცინო ჩვენების დროს, როდესაც მოსალოდნელია დედის ჯანმრთელობას ან სიცოცხლეს შეექმნას საფრთხე, შეიძლება გამართლება მივცეთ გარკვეულწილად. მაგ: თუ არსებობს საფრთხე, რომ აბორტის არგაკეთების შემთხვევაში შეიძლება დედის სიცოცხლეს ან ჯანმთელობას საფრთხე შეექმნას, რომელიც შემდეგში გამოუსწორებელ კვალს დატოვებს მის ფიზიკურ და ფსიქიკურ მონაცემებზე. მაგრამ ჩვენ დროში მრავალია ისეთი გმირი დედა, რომელიც, მიუხედავად ასეთი საფრთხეებისა, უარს ამბობს აბორტზე და საკუთარი სიცოცხლის და ჯანმრთელობის ფასად შვილს სიცოცხლეს აძლევს.

რაც შეეხება მეორე ფაქტორს, სოციალური ჩვენებას, სოციალური პირობების არქონა, ვერ გაამართლებს ადამიანის მკვლელობას, ორსულობის ხელოვნურად ნაადრევი შეწყვეტა, სოციალური ჩვენების მიზეზით სრულიად წარმოუდგენელია, ეს იგივეა, მოვკლათ ყველა ჩვენთვის არასასრული ადამიანი რათა დაიზოგოს საარსებო საშუალებები.

არსებობს სხვა მრავალი სოციალური მაჩვენებელი, რომლებსაც არანაირი გამართლება არ შეიძლება მივცეთ, მათი ჩამოთვლა და განხილვა შორს წაგვიყვანდა, დავუბრუნდები ისევ აბორტის სამართლებრივ შეფასებას.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის მე-11 მუხლი ეხება ფიზიკური პირის უფლებათა უნარიანობას, ამ მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით: „ფიზიკური

პირის უფლებაუნარიანობა - უნარი ჰქონდეს სამოქალაქო უფლებები და მოვალეობები, წარმოიშობა დაბადების მომენტიდან“. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილში მოცემულია: „ფიზიკური პირის უფლებაუნარიანობა წყდება მისი გარდაცვალებით“, გარდაცვალების მომენტად ითვლება თავის ტვინის ფუნქციის შეწყვეტა.

სსკ-ს მე-11 მუხლის პირველ ნაწილში მოცემული დებულება, რომ უფლებაუნარიანობა ეს არის უნარი პირს ჰქონდეს სამოქალაქო უფლებები, უპირველესად გულისხმობს სიცოცხლის, პირადი ხელშეუხებლობისა და ღირსების უფლებების ქონას, რომელიც აუცილებელია სხვა უფლებების, ასევე სულიერი, იდეური, კულტურული და ეკონომიკური განვითარების შესაძლებლობების რეალიზებისათვის, ხოლო ამავე მუხლის მესამე ნაწილში მოცემულია დებულება, რომ პირის უფლებაუნარიანობა წდება მისი გარდაცვალებისას.

აღნიშნული მუხლი, ვფიქრობთ მეტათ არასრულფასოვანია, მე-11 მუხლის გამომავალი, რომ უფლებაუნარიანობა წყდება პირის გარდაცვალებით და პირი გარდაცვლილად ცხადდება თავის ტვინის ფუნქციონირების შეწყვეტისთანავე, აღნიშნული ეფუძნება სამედიცინო მეცნიერების მიღწევას, როდესაც მან დაამტკიცა, რომ პირი გარდაცვალებულია არა გულის მუშაობის შეჩერებისას, არამედ თავის ტვინის ფუნქციის შეწყვეტისას, ლოგიკურია თუ უფლებაუნარიანობა წყდება პირის გარდაცვალებით, და გარდაცვალების განსაზღვრება ხდება სამედიცინო მეცნიერების საფუძველზე, შესაბამისად პირის უფლებაუნარიანობა უნდა დაიწყოს იმ მომენტიდან, როდესაც სამედიცინო გამოკვლევები დადასტურებს დედის სხეულში მყოფი ნაყოფის თავის ტვინის ფუნქციის ამოქმედებას და, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ და რომელსაც სამედიცინო სამეცნიერო მიღწევები ცხადყოფს, ნაყოფის თავის ტვინის ფუნქციონირება უკვე იწყება ორსულობის პირველი კვირებიდან, რაც მოწმობს ნაყოფი სრულიად სიცოცხლის უნარიანობას და მისი სიცოცხლე უნდა იყოს სისხლის სამართლის კანონით დაცული სიკეთე ჩასახვის მომენტიდან.

აბორტის ლეგალიზების მომხრეები იშველიებენ იმ აზრს, რომ ნაყოფს არ შეუძლია ფლობდეს და ახორციელებდეს სამოქალაქო უფლებებსა და მოვალეობებს, აქედან გამომდინარე, იგი არ არის სამართლის სუბიექტი, თუ ამ ლოგიკას მივყებით, მაშინ სრულებით არ უნდა იყოს სისხლის სამართლებრივი დანაშაული ბავშვების, ასევე ფსიქიკურად დაავადებული ადამიანების მკვლელობა, რომლებსაც

არ აქვთ უნარი ფლობდნენ აქტიურად სამოქალაქო სამართლებრივ უფლებებსა და მოვალეობებს.

ასევე სრულიად გაუგებარია სამოქალაქო კოდექსის 1307 მუხლის ბ ქვეპუნქტი, რომელიც აცხადებს, რომ პირის მემკვიდრედ შეიძლება გამოცხადდეს პირის სიცოცხლეში ჩასახული, მაგრამ ჯერ კიდევ დაუბადებელი ბავშვი, ეს ნიშნავს, რომ მართალია, არასრულად, მაგრამ მაინც აქვს უფლება მემკვიდრედ ყოფნის, იგი ამით გვეკვლინება სამართლის სუბიექტად, აქედან გამომდინარე, ვსვამთ ლოგიკურ კითხვას: რამდენად დაშვებულია სამართლის სუბიექტის მკვლელობა? თუ არ არის დაშვებული, მაშინ რატომ არ ისჯება მისი მკვლელობა? ასევე ყურადღება უნდა მივაქციოთ იმ გარემოებას, რომ სამოქალაქო სამართალში არ არის დაკონკრეტებული, თუ რა ხნის უნდა იყოს ჩასახული ბავშვი, ეს უფლება რომ მოიპოვოს, ამიტომ ნაყოფი უფლებას შეიძენს იმ მომენტიდან, როდესაც სამედიცინო გამოკვლევებით დადასტურდება ქალის ორსულობა, ეს კი, როგორც აღვნიშნეთ, ორსულობის ადრეულ ეტაპზე ხდება.

სრულიად გაუგებარი მიზეზების გამო, მუცლად მყოფი ნაყოფის სიცოცხლე არ არის დაცული სისხლის სამართლის კანონით, სისხლის სამართლის სპეციალისტები მიუთითებენ, რომ ამ დროს ნაყოფი დედის სხეულის ნაწილია, აქედან გამომდინარე, რომ იგი არ არის ცალკე სუბიექტი, მასზე არ ვრცელდება სისხლის სამართლის კანონი, თუ სამედიცინო დასკვნას დავეყრდნობით, რაზეც ზემოთ მქონდა ლაპარაკი, არსებული მოსაზრება სინამდვილეს არ შეესაბამება, რადგან ნაყოფი სრულიად წარმოადგენს დამოუკიდებელ პიროვნებას, ადამიანისთვის დამახასიათებელი, მთელი რიგი სპეციფიკური ნიშნებით.

ასევე მიუთითებენ, რომ ქალს უფლება აქვს განსაზღვროს შვილების რაოდენობა, სურს თუ არა მომდევნო შვილი, ამას ვერ შევეწინააღმდეგებით, მაგრამ ბავშვსაც ხომ აქვს სიცოცხლის უფლება?! დედის უფლება, ჰქონდეს შვილების რაოდენობის განსაზღვრის უფლება, ვფიქრობთ, უნდა გააჩნდეს მხოლოდ ნაყოფის ჩასახვამდე და არა ჩასახვის შემდეგ, რადგან დაუშვებელია ერთი პირის უფლების განხორციელება, მეორე პირის უფლების ხელყოფის ხარჯზე, ასეთ სიტუაციაში უპირატესობა უნდა მივანიჭოთ უფრო დიდი სამართლებრივ სიკეთეს - სიცოცხლეს.

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 133-ე მუხლი ეხება უკანონო აბორტს, ამ მუხლის მეორე ნაწილის მიხედვით დასჯადია ისეთი აბორტი, რამაც გამოიწვია ჯანმთელობის დაზიანება, ხოლო ამ

მუხლის მესამე ნაწილით, დასჯადია ისეთი აბორტი, რამაც გამოიწვია სიცოცხლის მოსპობა, როგორც ვხედავთ, აქ აქცენტი გადატანილია ქალის სიცოცხლესა და ჯანმრთელობაზე და უგულებელყოფილია ნაყოფის სიცოცხლე.

მოქმედი სისხლის სამართლის კოდექსის 108 მუხლით მკვლელობა გამოცხადებულია დანაშაულად, ნორმის დისპოზიციაში არ არის განმარტებული თუ რა არის მკვლელობა, როდის იწყება ან მთავრდება ადამიანის სიცოცხლე, თუმცა როგორც სისხლის სამართლის კომენტატორები აღნიშნავენ, ადამიანის სიცოცხლე იწყება იმ მომენტიდან, როდესაც ბავშვი გამოყოფას იწყებს დედის სხეულისიგან (ვ. მაყაშვილი, მ. მაჭავარიანი, თ. წერეთელი, თ. შავგულიძე - დანაშაული პიროვნების წინააღმდეგ), მიუხედავად მათი ავტორიტეტისა, გაუგებარია, თუ რის საფუძველზე დაასკვნეს, რომ ადამიანის სიცოცხლე იწყება დაბადების მომენტიდან?!

გვინდა ავლნიშნოთ, რომ აბორტი ობიექტური შემადგენლობის მხრივ დამთავრებული დანაშაულია, პროცესის დაწყებისთანავე, რადგან მას გარდაუვლად მოსდევს ნაყოფის სიცოცხლის მოსპობა.

აბორტი ხორციელდება, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, აქ გვაქვს თანამონაწილეობის ყველა სახე: ორგანიზატორი, ამხრულებელი, წამქეზებელი და დამხმარე. ვფიქრობთ, თითოეული მათგანი უნდა მოექცეს სისხლის სამართლებრივი დევნის ქვეშ, თითოეული მათგანის ქმედებაში განხორციელებულია მკვლელობის ობიექტური შემადგენლობა, ხოლო სუბიექტურ მხარეს რაც შეეხება, აბორტი მიეკუთვნება პირდაპირი განზრახვით ჩადენილ დანაშაულს.

როგორც არაერთხელ აღვნიშნეთ და როგორც ამას ადასტურებს მედიცინის მეცნიერების მიღწევები, აბორტი წარმოადგენს სიცოცხლის მოსპობას. სწორედ განაყოფიერების შედეგად წარმოშობილი ემბრიონი წარმოშობისთანავე უნდა დაიწყოს სახელმწიფოს ვალდებულება დაიცვას პიროვნების სიცოცხლე, ამის საფუძველია ის, რომ წარმოშობილ ნაყოფს აქვს სიცოცხლის უფლება, იგი უკვე ყველასაგან განსხვავებული და თავისებურია, რაც კიდევ ერთხელ გვაძლევს საფუძველს ვადიაროთ, რომ იგი ჩასახვის მომენტიდან სიცოცხლის უფლების მატარებელია.

თეოლოგიური შეფასება

როდესაც ვსვაუბრობთ ისეთ გლობალურ პრობლემაზე როგორიც აბორტია, ვფიქრობთ, ამ პრობლემის გადაჭრის მცდელობაში დიდი მნიშვნელობა ენიჭება ქრისტიანულ სარწმუნოებას, რომელიც აბორტს კაცის კვლად მიიჩნევს, ქრისტიანული შეხედ-

ულებით ჯერ კიდევ არშობილი ბავშვი დასრულებული პიროვნებაა, ხოლო აბორტი უკვე დაბადებული შვილის მკვლელობის ტოლფასია, ბიბლიაში ჩვენ სიტყვა აბორტს ან მის სინონიმს ვერ ვხვდებით, მაგრამ შეგვიძლია ნათელი დასკვნები გამოვიტანოთ.

აბორტი ძველ სამყაროში ცნობილი იყო. მას ახსენებს არისტოტელე, ჰიპოკრატე, ოვიდიუსი. შეუძლებელია ძველ ისრაელელებს არ სცოდნოდათ მის შესახებ და, როგორც ჩანს, მუცლის ხელოვნური მოშლა გავრცელებული იყო არა მარტო ბერძნულ-რომაულ ცივილიზაციაში, არამედ სხვა ქვეყნებშიც. ამის მიუხედავად, მუცლის ხელოვნური მოშლა არსადაა ნახსენები, არც მოსეს სჯულში, არც წინასწარმეტყველებებში. ეს კი იმაზე მეტყველებს, რომ ძველ იუდეველს თავში აზრადაც არ მოუვიდოდა მოესპო საკუთარი შთამომავლობა, მიუხედავად იმისა, რომ იუდეველები ხშირად ივიწყებდნენ ჭეშმარიტ ღმერთს და მსახურებდნენ კერპებს.

ბიბლიაში სრულიად ცხადად და არაორაზროვნად განცხადებულია, რომ ადამიანის სიცოცხლე იწყება არა დაბადების წამიდან, არამედ მისი ჩასახვიდან ამის საილუსტრაციოდ საინტერესო იქნება მოვიყვანოთ შესაბამისი ადგილები წმიდა წერილიდან:

„უფალმა მუცლიდან მომიწოდა, დედის წიაღიდან ახსენა ჩემი სახელი... ახლა ამბობს უფალი, მუცლიდან ჩემი გამომსახველი თავის მორჩილად“ (ეს. 49.1.5)

„ვიდრე მუცელში გამოგსახავდი, გამოგარჩიე, ვიდრე საშოდან გამოხვიდოდი წმიდა გყავი ხალხების ქადაგად დაგადგინე“ (იერ. 1. 5)

„რატომ არ მოგკვდი დედის მუცელშივე? რატომ არ გავთავდი გამოსვლისთანავე? რატომ არ ვარ მკვდარნაშობივით გადამალული, ჩვილივით, რომელსაც სინათლე არ უნახავს“ (იოხ.3.11.)

დავით წინასწარმეტყველი უფალს მიმართავს: „შემიწყნარე მე დედის მუცლით ჩემითგან“ (ფს. 138, 13)

„რამეთუ შენ დაჰბადენ თირკუმელნი ჩემნი და შემიწყნარე მე დედის მუცლით ჩემითგან. აღვიარო შენ, რამეთუ საშინელად საკვირველ იქმენ; საკვირველ არიან საქმენი შენნი, და სულმანცა ჩემმან უწყის ფრიად“ (ფსალმ. 138, 13-14).

იოხი, რომელიც საკუთარი ცხოვრების შესახებ ლაპარაკობს, თხრობას იმ ღამიდან იწყებს, როდესაც „ითქვა, კაცი ჩაისახა“ (იოხ. 3, 3).

„როგორც კი გაიგონა ელისაბედმა, ყრმა შეიძრა მის მუცელში და აღივსო სულით წმიდით ელისაბედი“ (ლუკ 1.41). აქ ლუკა მახარებელი “ყრმას” უწოდებს მუცლადმყოფ იოანეს, იმავე სიტყვებით იხსენიებს იგი უკვე შობილ იესოს „და აი, თქვენი

ნიშანი: იპოვით ყრმას შეხვეულის და მწოლი-არეს ბაგაში (ლუკ. 2.12.) სიტყვათა ანალოგიური თანხვედრაა ბერძნულ და ინგლისურ ვერსიებშიც, რაც იმაზე მეტყველებს, რომ პირობითია ზღვარი შობილ და ჯერ კიდევ არ დაბადებულ არსებას შორის.

შემონახულია ადრე ქრისტიანული აპოკრიფი „ბარნაბას ეპისტოლე“, სადაც ღიად არის დაგმოილი აბორტი “არ მოჰკლა ბავშვი მუცლის მოშლით არ ჩაიდინო შვილის მკვლელობა“. იმავე შინაარსის მატარებელია პირველი საუკუნის მოკლე კატეხიზმო „დიდაქე“.

აბორტს მკაცრად ემობს მეორე საუკუნეში (დაახლოებით 125-150 წლებში) შექმნილი აპოკრიფი „პეტრეს აპოკალიფსი“, „მახლობლად სწორი ადგილი დავინახე, სადაც დასჯილთა სისხლი და ხორცის ნაფლეთები ტბად დაგროვილიყო, ტბაში კისრამდე დაფლულნი სისხლში, ისხდნენ ქალები და ისხდნენ ბავშვები, ვადამდე დაბადებულნი მრავალნი და მოტირალნი და მათგან ცვიოდა ცეცხლის ნაპერწკლები და შთანთქავდა ქალებს, რომლებიც ჩასახული ნაყოფის მოცილებისთვის იყვნენ შერისხულნი.“

II-III საუკუნეების საეკლესიო მოღვაწე ტერტულიანე ერთმანეთისაგან არ განასხვავებს დაბადებულის სიცოცხლის მოსპობასა და დაბადებისათვის ხელის შეშლას შორის, როგორც მას მიაჩნია დაბადების აკრძალვა სწრაფი მკვლელობაა, კლიმენტი ალექსანდრიელი აბორტს „შემოქმედის მიერ ჩაფიქრებული გეგმის ხელყოფას უწოდებს“ ანტიოქიაში ქადაგებისას წმიდა იოანე ოქროპირი ემობდა აბორტის მზრახველი ქალის ქმედებას და მას მკვლელად მიიჩნევს.

ქრისტეს ეკლესიის დაარსებიდან პირველ რეა საუკუნეში ჩამოყალიბდა წმიდა ეკლესიის საკანონმდებლო წიგნი „დიდი სჯულის კანონი“, რომელიც შედგება მსოფლიო წმიდა კრებების მიერ მიღებული კანონებისაგან, ამ კრებებში და შესაბამისად კანონებში შესულია აბორტის თემაც, ეს მიუთითებს, რომ აღნიშნული საკითხი იმ პერიოდისთვისაც მეტად მტკივნეული და აქტუალური იყო.

ანკვირიის კრების XXI კანონის თანახმად: „მეძავი დედები, რომლებიც საწამლავს ამზადებენ და თავის ნაყოფს სპობენ, ადრინდელი კანონის მიხედვით სიკვდილამდე არ დაიშვებოდნენ (წმიდა საიდუმლოთა) ზიარებაზე. ხოლო ჩვენ ვცდილობთ, უფრო მეტი კაცთმოყვარება გამოვიჩინოთ და განვსაზღვრავთ, რომ მათ 10 წელი უნდა შეასრულონ (ეპიტიმის) დაწესებულ ხარისხთა მიხედვით“.

VI მსოფლიო კრების 91-ე კანონი: „ქალებს, რომლებიც ჩვილებს სასიკვდილო წამალს მისცემენ

და რომლებიც თვითონ მიიღებენ მათ მოსაშორებელ საწამლავს, კაცისმკვლელობა კანონით განვაკანონებთ“.

წმიდა ბასილი დიდის II კანონი: „წინასწარი განზრახვით მუცელში ჩვილის მომკვლელს კაცისკვლის სასჯელი ედება. ჩვენ არ შეგვიძლია ზუსტად დავადგინოთ ჩასახულია და ბოლომდე არის თუ არა ჩამოყალიბებული მოწყვეტილი ჩვილი. აქ გამოიძიება და დასასჯელი იქნება არა მხოლოდ დამნაშავე დასაბადებლის მოსპობისათვის, არამედ მისი მშობელიც, რომელმაც თავის თავზე აღმართა ხელი, რადგან ამ მიზეზით მრავალი ქალი კვდება. ამას უერთდება გაზრწნა ნაყოფისა, როგორც სხვა სახე კაცის კვლისა. ვინც ამას წინასწარი განზრახვით ჩადენას გაბედავს, მკვლელია, მაგრამ მისი სინანული არ უნდა გაგრძელდეს სიკვდილამდე, არამედ მისი შეწყნარება შეიძლება 10 წლის შემდეგ. მათი სრულად განკურნება ბრალისაგან შეუძლია არა ღროს, არამედ სინანულის სახეს“.

წმიდა ბასილი დიდის VIII კანონი: „...ისინი, ვინც ფეხმძიმეებს მუცლის მოსაწყვეტ წამალს მისცემენ, კაცის მკვლელნი არიან და მათთან ერთად იგივე ბრალი ედება მიმღებსა და მომხმარებელს მათგან მომზადებული საწამლავისა...“

როგორც ზემოთ მოცემული მუხლებიდან ჩანს, ეკლესია ჩვეულებრივ მკვლელობად მიიჩნევს აბორტს, ხოლო მისი გამკეთებელი გაჰყავს მკვლელის რანგში, ვფიქრობთ, რომ ეროვნული კანონმდებლობა უნდა ასახავდეს თავისი ხალხის წარმოდგენებს და შეხედულებებს, რომელიც ჩამოყალიბდა რელიგიის გავლენით ზნეობრივ - ეთიკურ სფეროებში, სამართლის დანიშნულებაც ისაა, რომ დაიცვას ზნეობის მინიმუმი მაინც, თუ ამოვალთ იმ რეალური მოსახრებიდან, რომ საერო პოზიტიურმა სამართლმა ზოგადად ქრისტიანული სარწმუნოებიდან აიღო და თავის მიმართულებით განავითარა ადამიანის როგორც სამყაროში უმაღლესი ღირებულების ცნება, მაშინ უდავოა, რომ მან უნდა დაიცვას ადამიანი ჩასახვის მომენტიდან.

დასკვნის სახით, ვფიქრობთ, აუცილებელია ისეთი სახელმწიფოსთვის, რომელიც დემოგრაფიული კატასტროფის წინ დგას, სახელმწიფომ და მთავრობამ განსაკუთრებული ყურადღება დაუთმოთ აღნიშნულ პრობლემას.

აბორტის პრობლემის მოგვარებისთვის აუცილებელია, პირველ რიგში მოგვარდეს ეკონომიკური პრობლემები, ამასთანავე აუცილებელია სახელმწიფომ გაატაროს პოლიტიკა, რომელიც ხელს შეუწყობს საზოგადოების, კულტურულ, ზნეობრივ და ჰუმან-

ნურ დამოკიდებულებას აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, აუცილებელია აბორტის მსურველმა თუ მომხრემ გაიაზროს, რომ ამით ხელს უშლის სახელმწიფოს მომავალ განვითარებას, ამით ნადგურდება ის მომავალი საზოგადოება, რომელთა ინტელექტუალურ თუ სხვა რესურსებზე უნდა დადგეს სახელმწიფოს ძლიერება, აუცილებელია საზოგადოებაში დაიწყოს მასობრივი პროპაგანდა აბორტის წინააღმდეგ და ამ საქმეში სახელმწიფოსთან ერთად ეკლესიის როლიც განუსაზღვრელია, რომელიც აბორტს კაცის კვლად მიიჩნევს. თითოეულ აბორტის მსურველ ქალს უნდა განემარტოს თუ რა ფსიქიკური და ფიზიკური საფრთხის წინ დგას აბორტის შემთხვევაში.

ბოლოს გვინდა ჩვენი სტატია დავასრულოთ, აბორტის დიდი მოწინააღმდეგის, ამერიკის პრეზიდენტის, რონალდ რეიგანის სიტყვებით: „აბორტს უკვე დაბადებული ადამიანები აკეთებენ.“

6. ადამიანის უფლებათა და თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის ოქმი 6;
7. ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის ოქმი 13;
8. სამოქალაქო და პოლიტიკური უფლებების შესახებ საერთაშორისო პაქტის მეორე ფაკულტატიური ოქმი სიკვდილით დასჯის შესახებ;
9. გ. კეკუა - აბორტი კანონზომიერი ქმედება თუ დანაშაული კაცობრიობის წინაშე;
10. „ჯანმრთელობის დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონი;
11. საქართველოს კონსტიტუციის კომენტარები - ლევან იზორია, კონსტანტინე კორკელია, კონსტანტინე კუბლაშვილი, გიორგი ხუბუა. გამომცემლობა „მერიდიანი“ 2005;
12. დიდი სჯულის კანონი თბ., 2004;
13. ბიბლია, საქართველოს საპატრიარქოს გამომცემლობა, თბ., 1989.

ლიტერატურა:

1. საქართველოს კონსტიტუცია, 1995 წლის რედაქცია;
2. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი 1997 25 ივნისი, 2012 18 ივნისის მდგომარეობით;
3. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსი 2000 1 ივნისი, 2012 წლის 18 ივნისის მდგომარეობით;
4. ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაცია;
5. ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენცია;